

Jesenice dz

OBČINSKA KNJILJNICA JESENICE

BRCA

220060232,23

COBISS

0

poštnina plačana pri pošti
4270 jesenice

ISSN 1581-5001

Brca
23.

k a z a l o

naredi sam svoj "jackass show"	...4
za študente šolnine, davke in ostalo 2	...5
vive la france !	...6
jeseniška inventura	...8
jeseniški čudaki	...9
popotnica	...10
za vodo in zemljo	...11
anomalija	...14
fotobrca	...12
mladabrca	...13
za dobro človeka, živali in narave	...17
aconcagua - kraljica andov	...18
mi igramo musko zato, k nam je res dobra - intervju	...22
poosebitev	...23
moda za močnejše	...23
po ptičih še rastline?	...24
trdi tič še ne pomeni ptičje gripe	...25
krona	...26
križanka	...27

u v o d n i k

Časopis Brca približno vsake pol leta ugleda luč sveta v novi podobi. Tudi tokrat je tako. Že ves čas odkar časopis nastaja sledimo vodilu, da naj bo nova številka boljša od prejšnje oziroma da ne ponovimo napak, ki smo jih enkrat že naredili. V sedmih letih smo se naučili veliko in danes lahko damo iz rok kakovosten časopis, kar nam priznavajo mnogi (na občini Jesenice tega, očitno, še niso ugotovili).

Na začetku je bila ideja: naredimo svoj časopis. Pojma nismo imeli o tem kaj je časopis, kako nastaja, kaj vse je treba vedeti in znati za izdajanje časopisa, vedeli nismo niti tega, da mora biti vsak časopis prijavljen v razvid medijev. Danes naštetu vemo, časopis Brca je vpisan tudi v razvid medijev. Združili smo potencial, ga pilili in brusili. Prva zagnanost je minila, dijaki so postali študenti in študenti so postali diplomanti. Po tem ni več študentskega ujčkanja, ostane le bolj ali manj kruto življenje, ki se končno manifestira s številnimi položnicami, ki jih je treba plačevati. Ko se tega enkrat zaveš je že (skoraj) prepozno. Se študenti in mladi nasploh zavedajo tega? Res je fino biti študent in uživati v mladostnem življenjskem obdobju, vendar ...

Znanje, ki smo ga nabrali v minulih letih pri ustvarjanju časopisa Brca, že prenašamo na mlajše (kar je videti tudi v srednjem delu te izdaje časopisa brca). Če želimo biti uspešni ni dovolj, da znanje le zberemo, še bolj je pomembno to, da znanje delimo. Z mlajšimi ga delimo zato, da ne bodo rabili ponovno izumljati "tople vode". To je tudi osnovni princip, na katerega želimo opozoriti.

Znanje pa je hkrati tisto, kar nam danes omogoča pogled v jutri. Brez znanja bomo jutri nevedni. Če je nekoč srednja šola veljala za nekaj prestižnega, nekaj kar omogoča praktično dosmrtno zaposlitev, danes ni več tako. Dodiplomski študij je nuja, podiplomski zaželen, praktična znanja pa nuja. Tudi zato ... je zakon bit' Brca.

Blaž Račič

brcamo:

izdajatelj: Društvo mladih Jesenice
 urednik: Blaž Račič, članki: Maruša, Jerneja, Mirsad, Blaž, Fila, Erik, Roman
 brcafon: 041 557 735 Branko, Miro, Deisy, Neja, Gašper; Pesmi: Maruša, Jure, Sead; Fotografije: Maja
 e-pošta: brcabrca@email.si Blaž, MCJ, Mina, Moka, Luka, Miro, Deisy; Naslovnica: Maja
 tisk: Comput, Ljubljana Oblikovanje: Jamaja; Stripi: Deisy; Križanka: Boris, maj, 2006,
 naklada: 1000 kosov Izdajanje časopisa Brca podpira Občina Jesenice

YOZA
 BISTRO Jesenice
 tel.: 04/586 43 96
 odprto: 9 - 01
 nudimo vam: mulice, kofice, pizze, jedi po naročilu
 Vso hrano vam dostavimo tudi na dom!

KOBENTAR in PARTNER dno.
 računovodske storitve
 C. m. 7111 1 4370 JESENICE
 telefon 04 584 584 19 80
 e-mail: kobentar@habel.si
 DANJATA KOBENTAR
 rojstni: 04.11.1974

za študente solnine davke in ostalo 2

Evo, nadaljevanje zgodbe. Bi pisala o čem drugem, če me ne bi pred kratkim zmotil oglas, objavljan na spletni strani našega največjega študentskega servisa: "Pogoj je lastni prevoz. Delo je večinoma popoldansko in se ga da uskladiti. Želijo nekoga, ki je bolj ali manj brez obveznosti." To jo to. In če vas navedeno besedilo ne zmoti, lahko mirne duše spustite nadaljevanje tega besedila.

Najprej, dragi moji, bo treba imeti lasten avto, saj ti verjetno dajo kaj za bencin, a kaj, ko ob letu pride še do drugih stroškov... Ja, verjetno bo treba gume prej menjat, pa še marsikaj se bo našlo.

Nadalje, ok, da se uskladit: recimo, da je to pozitivno.

A kaj, ko je zadnji stavek tako v nebo vpilajoč. Na prvi pogled se mi zdijo kar pošteno, vsaj takoj povejo, kaj pravzaprav želijo imeti. Študenta, ki ne študira. In ima že veliko izkušenj in bo imel status nadaljnjih deset let. Take imamo najraje.

Ne vem, kako poteka to delo, katerega oglas sem navedla, ne vem, mogoče jim delam krivico. A taki oglasi so, po mojem mnenju, sramotni.

Sramotno je tudi to, da mora moja kolegica z diplomom v žepu prosjačit za napotnico, da ji bodo lahko nakazali plačo. Pa čeprav je bilo sprva domenjeno drugače in čeprav je delo dobila po vezah. In je začela delat. In seveda bo zdaj primorana dobit napotnico, kljub temu da se ji to zdi ponižujoče. A keš je keš.

Ali se vam ne zdi, dragi tisti, ki vztrajate na okopih študentskih privilegijev, da je nekaj hudo narobe?

V zadnjem času vedno bolj razmišljam, kako bi stvar lahko rešili. Po mojem mnenju mora študent študirati in v sklopu študija opraviti (plačano!) strokovno delo. Fakultete naj malo zmigajo svojo rit in se povežejo z gospodarstvom ne pa samo furajo teorijo!

In nenazadnje, zakaj ti na informativnem dnevu tako lepo lažejo, za kaj vse te bodo oni usposobili?!

Danes imaš v grobem dve možnosti: redno študirati in ostati brez izkušenj ali delati, nabirati izkušnje in na koncu imeti službo, diplome pa ne. Res je, obstaja tudi nekaj vmes, čeprav gredo po tej poti redki. Jaz sem šla po prvi in sem bolj ali manj v kurcu. Če bi bila danes v prvem letniku, bi šla po drugi, definitivno.

Včasih se pogovarjam z mlajšimi in zdi se mi, kakor da bi govorila v zid. Ja, fino je, da lahko delamo. Pa da je študij zastoj pa da imamo bone. Ko bomo pa diplomirali, se bo pa že kaj našlo, sicer pa je to še daleč. Tako gre njihova logika.

Ko sem bila sama brucka, smo dobili koledarček in na zadnji strani je pisalo: "dnevi na koledarju so bliže kot se zdijo". Ali nekaj v tem stilu. In če jih zdaj ne delijo več, bi jih jaz ponovno uvedla.

Za konec samo še tole: občasno delo (npr. deklariranje, selitve...) ni isto kot vsakodnevno osemurno strokovno delo. Za prva se mi zdijo študenti zelo primerni, nekaj zaslužijo, dobijo občutek, kakšno je fizično delo (da ne bi potem na kakšnem vodilnem mestu tega pozabili), in nekaj dodatnih sredstev za preživljanje. Koristi imajo oboji, delodajalci, ki za taka dela ne morejo nekoga redno zaposliti, in študenti, ki lahko delajo in študirajo. Strokovno delo pa je druga pesem. In nehajmo se slepiti, da je to dobro. Ja, izkušnje pa to, in potem se ti zgodi, da odletiš, ko ni več statusa, delodajalci pa tvojih delovnih izkušenj sploh ne priznajo. Ker nisi bil zaposlen.

Je že tako, da večina ne misli za nekaj let naprej. Na žalost.

Jerneja

P.S. Če koga motijo šolnine v naslovu, naj prebere moj članek v prejšnji Brci.

Bolj kot ne me je zadeva spravila v smeh. Videoposnetek z domžalske srednje šole, okoli katerega se je sprožil vik in krik, je pa ja samo še ena afna, ki so jo zaguncali zdolgočaseni mulci! Zdaj se bodo odrasli in odgovorni člani družbe spet glasno postrinjali, da je današnji mladini vsekakor treba pristriči peroti, sicer bo dokončno sesula že tako preveč načete moralne stebre družbe! Mularija, ki meni nič tebi nič sredi pouka snema film o sesutju učne ure z razgrajanjem, je prestopila vse meje in treba bo premisliti o namestitvi varnost-

pedagoginja. Prav res ni nič zabavnega v tem, da imaš opravka s človekom, naj bo mlad ali star, ki - ne spoštuje. Naj gre za sočloveka, žival, predmete ali vrednote. In če je kak pojav v sodobni družbi, ki me resnično boli, je to prav nespoštovanje. A že zgolj površen študij iz prakse povzete teorije pokaže, da kazen in nadzor iz človeka ne moreta zradirati nespoštljivosti ter jo nadomestiti z globoko in pristno pokornostjo. Vse, kar lahko naredita, je vtis nadvlade nad nepokorščino. Kar v določenih primerih in kratkoročno res lahko deluje: zaprt

videz, ne morem vendar kot "slabo" dojemati goljufanja pri kontrolkah, kraje in vsega lišpa raznoraznih industrij - tudi to so zgolj načini za doseg cilja, mar ne? In če se me za to kaznuje, bom samo še bolj jezna, ker ste me ustavili ter še bolj odločena, da bom poskusila znova. Zlepa ali zgrda torej.

Posplošeno in karikirano sem takole skušala omiliti razkačen pogled na pereč razmah objestnosti današnje mladine, da bi jo lahko vsaj približno razumeli. In razumevanje je ključno, naj vas še tako popade bes ob

naredi sam svoj "jackass show"

avtoriteta, ?? del

nika v vsak slovenski razred!

No, tako nekako je zvenel "prevod" komentarjev v medijih, ki so složno obsodili početje skupinice bodočih avtomehaničkov. Javna obsodba, kazen in nadzor so namreč še vedno mehanizmi za vzdrževanje reda v družbi. Pa jim to res še uspeva?

Bolj kilavo, kajne? In prognoza za prihodnost je še slabša. Vse skupaj se lahko nekoč konča tako, da bo nazadnje vsak svoj policaj, do zob oborožen in opremljen z varnostnimi napravami, če se bo zunaj svojega bunkerja vsaj za silo hotel počutiti varnega. Jasno, da si tega ne želi nihče, ampak kaj drugega mladini sporoča srenja "odraslih in odgovornih članov družbe", ki zahteva strožje sankcije, uvaja videonadzor na skoraj vseh javnih mestih ter celo razmišlja o možnosti prostega nadzora ljudi s strani izvršilne veje oblasti - kot to, da VERJAME V MOČ ZATIRANJA? Vračamo se nazaj v čas dlje od Udbe, dragi moji, vračamo se v srednji vek.

Ugovor na mestu bi bil: saj nočemo tega, a kaj, ko se vse več ljudi neprimerno vede! Se strinjam in čudno bi bilo, če se ne bi - kot človek, kot odrasla (no ja) oseba ali kot

množični morilec je končno "pospravljen" in ujeti tat ima "zvezane roke". Kot taka ne moreta več neposredno ogrožati tistih, ki hočejo živeti - varno, mirno in svobodno. In seveda, zgodi se tudi zadoščenje za tistega, ki se počuti kot žrtev. Vsaj deloma. Vemo namreč, da so žrtve in storjena škoda večinoma nepovratne. Noben odsekan spolni ud ne more odpraviti grozljive izkušnje spolne zlorabe in njenih posledic.

In smo spet pri zgledu. Treba je obsojati in kaznovati in nadzirati, da tega ne bi ponavljali morebitni bodoči storilci nespodobnih, kaznivih ali okrutnih dejanj, boste rekli. No, s tem se pa že ne strinjam več. Glede na število obsojenih, kaznovanih in nadziranih v vsej človeški zgodovini, temu preprosto ne morem verjeti! Vzgoja "delaj to, če hočeš ... in ne počni tega, če nočeš..." je kot stopnišče brez prvih nekaj stopnic. Zato pa je toliko mladih, ki ne vedo, kaj v resnici hočejo in česa v življenju nočejo. Še posebej ob vsem, kar je danes na voljo, je vendar težko narediti selekcijo, če te pri tem ne usmerja krepak notranji čut za "dobro". Če je "dobro" nekaj, kar mi omogoča nabiranje točk v šoli, denar, lep

tem. Nenazadnje, na posnetek z domžalske šole lahko gledamo tudi kot na odraz "reality show" družbe. Pač, vsebina je butasta in avtorji po vsej verjetnosti ne bodo nikoli polnili kinodvoran s svojimi umotvori ali spravljali v smeh gledalcev MTV-ja, počistili so okolico šole, plačali za polomljene stole in fasali ukore. Pa še žal jim je bilo! 40 let nazaj se je skoraj enak halo zganjal, če je fant prišel v šolo z dolgimi lasmi. In čez 40 let se bomo zgražali nad bogvečem, kar bo čez 80 let smešno. In tako naprej in tako naprej. Naš fokus si zasluži nekaj drugega. Resničnost, ki ni "šov". Ta resničnost, ki jo živimo in ustvarjamo skupaj. Medtem, ko jo "snemamo", jo zamujamo ali bolje - za njo konstantno zaostajamo. Kulturno človeško bitje je rezultat kulture - "scenarija" brez didaskalij, polnih zunanje motivacije (nagrad in kazni). Te so namreč sredstvo - dresure.

Maruša

vive la france !

Sodeč po zadnjih informacijah je odločni, zagnani in vztrajni francoski mladeži ob podpori sindikatov ter potrpežljivi solidarnosti preostalega prebivalstva le uspelo. Oblastniki iz vrst desnosredinskih strank so napovedali, da bodo oblikovali nov, človeku bolj prijazen sveženj ukrepov, s katerimi se bodo lotili reševanja problema nezaposlenosti med mladimi. Meseci množičnih uličnih pritiskov so torej odtehtali, čeprav garanta, da bodo formalni odločevalci skozi vse meandre institucionalizirane in neinstitucionalizirane procedure spravili ustreznejši paket ukrepov, dejansko ni.

Da bi se približali razumevanju tega, kar so se zadnje mesece šli mladi in malo manj mladi v Franciji, je potrebno pogledati tako širše kot globlje. Franciji, eni izmed stebrov evropske kulture, gospodarstva in politike, se je najprej "zgodila" hvalevredna zavrnitev elitistične, zbirokratizirane in korporativistične ustavne pogodbe EU. Lansko jesen pa so jo (spet) zajeli "nemiri predmestij", kakor so vsi mainstream medijski in politični tokovi skušali nekritično okarakterizirati vrenje obupane, a želja polne mladine iz blokovskih delavskih naselij na degradiranih obrobjih francoskih mest. Kot je posrečeno opazil Antonio Negri, veliki družbeni kritik in zagovornik spremembe socialnega ustroja iz sosednje Italije, so se mladostniki v getoiziranih predmestjih jeseni spravili nad javna in privatna prevozna sredstva ter izobraževalne ustanove, ker jim ti paradoksalno simbolizirajo mobilnost in njihovo ujetost, hkrati sredstvo emancipacije ter napredka, sistemske in sistematčne segregiranosti, manipulacije ter stagnacije. Po relativni policijsko represivni pomiritvi pretežno nočnih nastopov mladostniških band so oblasti kot konstruktivno dopolnilo napovedale ukrepe, ki naj bi mladim - tokrat zares ne glede na barvo kože, poreklo ali druge družbene okoliščine -

olajšali zaposlovanje.

In kaj so se dobro plačani in še drugače socialno privilegirani reformatorji iz vladnih in drugih birokratskih soban domislili? Za njihov pogum, vehemenco in skreganost z elementarno politično-ekonomsko logiko bi jih morali eminentno nagraditi, saj so v glasovalni stroj dvodomnega parlamenta med drugim spustili zakon o pogodbi za prvo zaposlitev, ukrep, za katerega so trdili, da bo povečal zaposlenost kronično in masovno brezposelnega mladega prebivalstva Francije. Z zakonsko materijo, katere cilj je bilo povečanje zaposlenosti, so tako imenovanim delodajalcem dovolili, da lahko ljudi, stare do 26. let, ki so se prvič zaposlili, v roku dveh let odpustijo brez utemeljitve. Formalni zakonodajalci so torej želeli do večje zaposlenosti priti z lažjim odpuščanjem - res sproščujoč, ambiciozen ter za zaposlitveni optimizem prijazen ukrep, ni kaj.

A se francosko prebivalstvo na srečo ni dalo. Najprej se je dvignila šolajoča mladež, ki - podobno kot v Sloveniji - brez "priporočil", kot se v novoreku reče vezam in poznanstvom, ni-

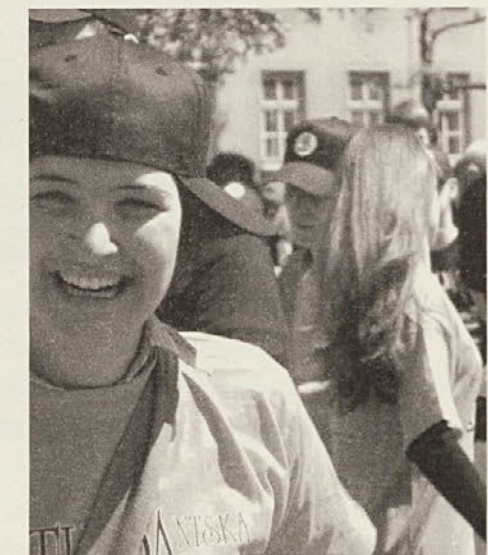
ma veliko možnosti, da dobi sanjsko službo, kar jim z napeljevanjem na čim bolj pridno, dolgotrajno in izbrano šolanje že celo življenje "prodajajo" starši, skupaj s šolniki, mediji in ostalim vodstvenim kadrom družbe. Zasedli so nekaj fakultet in dobili nekaj batin, a začetni mobilizacijski korak je bil storjen, saj so tudi drugi zas-trigli z ušesi in jo mahnili na ulice. Kmalu so se jim pridružili sicer okosteneli sindikati ter številni drugi zaskrbljeni in dobro-namerni ljudje, zahteve po umiku nepri-azne reforme pa so postale vse pogostejše in glasnejše.

Seveda so strankarska oblast in institucio-

nalne državne strukture po fran-cosko mlele naprej in zakon spravile do objave v tamkajš-njem uradnem listu, češ "malo-številni, pa tudi sicer zavedeni" se bodo lahko z nami post festum pogajali o morebitnih omilitve-nih ukrepih. A se nezadovoljna mladež, podprta s sindikati, ni dala, vztrajala je pri cikličnih množičnih protestih na nacional-ni ravni in množici manjših, "spontanih" in radikalnejših zbi-ranjih na ulicah, s čimer so bloki-rali vsakodnevne tokove normal-nega življenja poznokapitalisti-čne družbe. Pri tem se vodstva njihovih organizacij niso želela pogajati dokler ne pride do ukinitve spornega ukrepa, na strani formalno vladajočih pa so bile v borbi za slast, mast in strast oblasti vse bolj vidne raz-poke in umikanje podpore ne-popularnim ukrepom. Zanimiva je še ena dimenzija dinamike: kako se je sicer trdoročni notranji minister Sarkozy trudil, da poli-ciji jasno in javno sporoči, da

pendreke in druge pomiritvene pripomo-čke kolikor se le da in dolgo kot se le da ne uporablja zoper demonstrirajočo mla-dež, češ, saj gre vendar za naše otroke, naš cvet, našo bodočnost - za razliko od "iz-mečkov", "smeti" in "banditov", ki jih je potrebno splakniti z ulic, kakor se je po generalovski šopiril ob jesenskem vrenju predmestij.

Bitka v Franciji je torej kot kaže dobljena, vojna za bolj enakopravno in prijazno po-litično ekonomsko ureditev pa se - povsod po svetu - nadaljuje. Francoski primer na-zorno kaže, da institucije ne uveljavljajo interesov ljudi, če jih ljudje k temu ne pri-silijo, da so institucije kot človeške usta-nove v principu namenjene klasifikaciji in segregaciji sveta, kaže pa tudi, da je poli-tika komunikativna dejavnost, pri čemer je komunikacija izvirno veliko več od le jezičnega sporazumevanja. In to se bo moral naš, po avstroogrsko "kultiviran" in "civiliziran" prostor čimprej naučiti - si-cer pa nam bo te nauke v glavo kaj kmalu vbil paket "nujnih" reform, ki nam ga pri-pravlja naš lokalni, zagotovo "dobrona-merni" in v razvito prihodnost zagledani vodstveni republiški kad(av)er. (Mirsad BEGIĆ)

Bes
in vse kar spada zraven
je potonilo.
Sila deročega zaupanja spet
naplavlja vedrino,
ki je ne kali več pričakovanje.
Prideš,
ne prideš;
moja struga
je odvisna le še
od moje moči.
moja moč je odvisna le še od tega,
kar utapljam.

Maruša

Avto šola K&D, Titova 22a, Jesenice, pon-pet: 9.00 - 12.00 in 14.00 - 17.00

K&D

Tečaji CPP, Vožnje kategorij A,B,C,E,B+E,H

Titova 22a, Jesenice, e-mail: as.kind@siol.net

☎ 04 586 13 55 ali 041 676 100

jeseňiška inventura tečejo, a ne vidijo, da stopicajo

Jesenice so v slovenskem prostoru neprepoznavne na političnem, na gospodarskem, na kulturnem, na športnem in na še katerem področju, sem pred leti opozarjal v eni izmed prvih številčk časopisa Brca. Od leta 1999 je minilo sedem let, stanje pa se bistveno ni spremenilo. Vsaj zdi se tako. Zakaj imam takšen občutek bom skušal pojasniti v nadaljevanju.

Če leto 1999 za jeseňiški hokej (HK Acroni je bil izključen iz tekmovalstva) pomeni najnižjo točko, leto 2005 nedvomno predstavlja vrhunec. Prepoznavnost jeseňiškega hokeja, in s tem Jesenic, se je v sedmih letih bistveno popravila (hkrati sovpada tudi zaton "zelenega" in vzpon "rumenega" hokeja). K svojevrstni prepoznavnosti jeseňiškega kluba je v zadnjem času (zlasti s plesnimi in podobnimi vložki na tribuni) pripomogel še njihov predsednik, sicer pa tržiški župan in poslanec, Pavel Rupar. Prav slednje dejstvo, torej da jeseňiške hokejiste vodi Tržičan, napeljuje na novo vprašanje: ali Jesenice ne premorejo človeka, ki bi lahko učinkovito vodil hokejiste?

Najboljše, kar je ostalo od jeseňiškega železarstva - znanje, je postalo paradni konj slovenskega jeklarstva (zaradi onesnaževanja pa trn v peti lokalnega prebivalstva). Novodobni jeseňiški "paradni konji" in današnji "ponos" jeseňiškega gospodarstva so navidez postali trgovci, ki so s svojimi izveski celo okitili edini na-daleč-vidni pomnik jeseňiškega železarstva. Ironično pri tem je, da so trgovci zasedli tudi osrednji mestni prostor. Še bolj ironično je, da jim je zemljišča prodala občina. Ki je bila v to prisiljena: "ker trgovci pač najbolje plačajo". Kratkoročno sicer učinkovit maneuver, ki pa na daljši rok težko uspe. Jeseňiški železarji so se z jeklom matrali precej stoletij. Tudi zato danes lahko ustvarjajo velike dobičke. Ker znajo narediti jeklo. Če danes želiš uspeti so roke premalo, rabiš glavo, pravijo. Znanje se danes namreč prodaja. Kaj

smo v sedmih letih naredili na Jesenicah za to, da bi danes imeli več znanja?

Tudi jeseňiški kulturni ponudbi se je zvišal nivo. Vendar le v delu, ki ga lahko opišemo z besedo Polom. Kulturna produkcija ima ob potencialu ljudi (to dokazuje Polom) možnosti, da si postavi ambicioznejše cilje. Za

te pa rabiš tudi denar. Jasno pri tem je, da jeseňiška kultura od "biznisa" ne more živeti, zato mora biti kultura v večji meri subvencionirana s strani občine (pri tem nimam v mislih zveze kulturnih društev). V interesu občine namreč je, da neguje in razvija vrednote prebivalcev, kultura in predvsem kulturna produkcija pa je tista pot, ki sploh omogoča to. Na občini se večinoma pohvalijo koliko denarja da namenijo za kulturne dejavnosti in zraven še vpijejo, da so sredstva za kulturo razvojno naravnana. Sistem financiranja, denimo v jeseňiškem gledališču, je nastavljen tako, da občina zagotovi denar za plače in materialne stroške, o financiranju vsebine (torej o tistem zaradi katerega gledališče sploh deluje) pa naj se pobrigajo sami. Energija se tako večinoma porablja za iskanje virov financiranja, manj za kulturno produkcijo. Prednost tako dobivajo komercialno zanimive vsebine. To pa ne gre v smeri razvijanja vrednot, mar ne.

O jeseňiški politiki posebnih besed ne bomo izgubljali, zato le naslednje: občina se je že tretjič potegovala za status mestne občine, pa dlje od kandidature tudi letos ni prišlo. To dejstvo na hitro pokaže na že več let trajajočo nemoč in neprepoznavnost jeseňiške politike in jeseňiških političnih organizacij v slovenskem prostoru. Treba se bo zamisliti.

Naj povzamem: vodstvo ponosa jeseňiškega športa smo zaupali Tržičanu, gospodarstvo (kljub pozitivnim zgledom) ne temelji na znanju pač pa na velekapitalu in nizki dodani vrednosti, jeseňiška kultura pa se bolj ukvarja s preživetjem kot z življenjem. Politiki vsega tega seveda ne vidijo. Mislijo, da Jesenice tečejo, a ne vidijo, da stopicajo na mestu. Trgovine pač niso vse, kar se sploh da videti.

Pa smo spet tam kjer smo že bili in o čemer je Brca poročala že pred leti (in spet in še kar poroča).

Blaž Račič

Lani septembra, ko sem se vrnila z pohajkovanja po severni Afriki, me je v razmislek pahnila novica o smrti "dolgoletnega usmerjevalca jeseniškega prometa" Šerifa. Sodeč po tem, kaj vse je izvajal na svojih konstantnih potepih po jeseniških pločnikih, je bilo njegovo izzivanje smrti samo vprašanje časa. Gibal se je na nek svoj način, imel nekoliko nenavadne navade.... Nekateri ga niso razumeli, drugi so ostali skeptični. Drugega, črnogorskega pionirja priseljencev Aziza še vedno vidimo na jeseniških ulicah. V vseh mogočih položajih. V družbi obeh žena in nekajletnega sinka, Abdul-Aziza. Dobitnika neprofitnega stanovanja, od katerega je tisto "stanovanjskosti" ostalo bore malo. Glede na to, da je vrsta čakajočih na neprofitno stanovanje v obliki mladih družin, invalidnih oseb, težko zaposljivih, dolga že do Kosova, verjamem, da odgovorni na tem projektu ne bodo ostali imuni. Sicer omenjenega ne bi tako izpostavljala, če ne bi bil ravno on etiketiran kot "jeseniški čudak", dolgoletni zbiralec starega železa, ki si je na domačem vrtu ustvaril nič kaj zavidljivo deponijo odpadnega materiala. Sosedski odnosi so se zaradi ničvrednosti mirnega sobivanja spreobrnili v medsebojna nasprotovanja in sovraštvo, ki eskalira v odpor. Omenjeni aspekti na zelo subtilen način vplivajo na naš vsakdan. Mogoče živimo v napačnem mestu. In si želimo, da nas življenje vsak dan pošlje drugam. Kjer bomo bolj svobodni in bedno sami.

Kjer bomo hodili in se smehljali in nas niti pod razno ne bo zanimalo, da je mogoče z mimoidočimi nekaj hudo narobe. Da je nekoga ravno včeraj zapustila žena, da je nekdo ravno danes izgubil otroka, da bo nekdo jutri izvedel, da ima raka. Mnogi izmed njih imajo raztrgane duše, mi pa niti ne vemo zakaj. In se še naprej

jeseniški čudaki

srečni v smeteh, nesrečni v mercedesu

Piše: **Faila Pašić Bišić**

smehljamo, pozorni le na svoje bedno življenje, ki oživi šele ob koncu tedna.

Počutim se kot prebivalca dežele, ki nima bralcev. Bralcev misli. Koliko od vas se je sploh kdajkoli v življenju pogovarjalo z beračem? S čudakom? Če je odgovor nikalen, se vprašam zakaj? Se bojimo vnesti nemir v svoj urejen svet? Ti ljudje tako preprosto izražajo svojo žalost, da jim je že kar težko verjeti. A vseeno v svojih očeh nekaj skrivajo. Vsi premoremo to sposobnost. Ogovoriti berača, čudaka, tujca. Manjka nam pogum, ki je lahko tudi vzrok naše žalosti. Potrebno je prestopiti rubikon in ljudem dati vedeti, da so koristni. Ker bodo že jutri lahko mrtvi, saj so izpostavljeni življenju na robu. Jaz jih poslušam, tako potrpežljivo in dostojno, kot da me njihove zgodbe resnično zanimajo. A z mislimi sem vedno nekje drugje. Kar pa seveda

ne dovoljuje popolnega nezanimanja. Vse na svetu, kar se je nekoč zgodilo ali pa se še bo, je posledica nekega pogovora. V baru, za veliko okroglo mizo, v službi, na poti... Pri medčloveškem odnosu je pogovor najpomembnejši. Toda ljudje se ne pogovarjajo več. V gledališču, kinu, pred televizorjem, ob radiu, na poti, na vlaku, letalu, avtobusu ljudje strmijo in molčijo. Nihče se ne pogovarja. In mi, ki bi radi spremenili svet, se moramo vrniti v čas, ko so ljudje ob večernih ognjih kovali načrte za boljši jutri.

Ne bom več pisala zgodb, ki jih nihče ne bere. Ker se vsak boji, da se lahko zgodijo tudi njemu. Mogoče bi te prelite besede morala zadržati zase. A vsi smo del človeškega rodu. Nismo pa vsi rojeni z srebrno žličko v ustih.

(po)potnica

Kot vsako leto smo tudi letos končno prišli do točke, ko se je zima (pre)-počasni poslovala. Ob vsem tem naravnem prebujanju se ponavadi tudi v glavi kaj prebudi in še kje naj bi se.

Nameraval sem napisati nekaj čisto drugega, vendar se mi zdi da je še marsikaj čemur je vredno posvetiti vrstico ali dve. Tematika je

tako ali tako prepletena in eno področje se dotika drugega. Glede na to da sem dal tem spisu pomenljiv naslov, bom temu primer-no "zaplužil".

Ob začetem pisanju sem imel preblisk o vsem, kar sem do sedaj napisal. Dobil pa sem še občutek, da sem rahlo sit kritiziran-

ja. Prav tako se mi ne ljubi več posvečati pretirane pozornosti denimo politiki in trenutnim družbenim stanjem in podobnimi temam.

Recimo temu, da psi lajajo, karavana gre pa svojo pot. Nekako se mi zdi, da lahko psi še tako lajajo ali grizejo pa to kamele rahlo briga. Prav tako nič ni črno belo.

Včasih sem imel glede precej stvari tak pogled.

Tako da, v vsakem človeku je vesolje in obenem je vsak najprej odgovoren zase, vendar tudi za druge. Tako razmišljanje sicer lahko z lahkoto zapelje v individualizem, je pa do neke mere potrebno. Če pogledam, denimo sliko Jesenic, ali pa se vprašam kaj bi lahko skritiziral, kmalu ugotovim, da se hitro zgodi, da temu ni konca. Treba je pomisliti, kaj lahko naredi vsak zase, da mu ni dolgčas. To se pa naredi najlažje tako, da se družimo. To je najbolj bistveno: več glav več ve in tudi možnosti je posledično več.

Tukaj spet pride v poštev uvodni stavek, ki se dotika prebujanja. Moramo prebuditi našo zavest in opaziti da nismo sami. In na svetu in v sebi z svojimi težavami in razmišljanji.

Prav tako svet ni sam na svetu. Na svetu je veliko različnih stvari. Nismo samo mi Slovenci in EU. Ni samo Amerika in Nato. Smo skupek osebkov, osebek skupkov, poln barv, ne samo črne in bele. Vsi imamo polna ušesa vsega. Pri vsem tem je dejansko težko prisluhniti drobnim impulzom in videti male stvari, ki so najpomembnejše. Karavana lahko hodi po svoji poti če hoče, mi pa moramo ubrati novo.

Brca je tudi medij. Vendar sodi brcanje bolj v pankerske vode. Zato sem ta člančič malce drugače napisal. Ne kot brco ampak kot spodbudo. Ne kot rušilno ampak kot povezovalno silo...

PRIJATELJ

*Nad zemljo je voda,
na zemlji je voda,
v zemlji je voda in
pod zemljo je voda.*

*V zemlji so korenine,
na koreninah so debla,
na deblih so veje,
na vejah so listi, cvetovi in sadje.*

*V rekah so ribe,
v jezerih žabe,
v morjih delfini in kiti.*

*Človek po vodi naj s čolnom vesla,
človek ob vodi naj gre bosonog,
cesta asfaltna naj pelje drugam,
in naj se živalim izogne.*

*Tako človek postane z živalmi prijatelj,
in dolgčas mu ni, ker se vsak dan nekaj
zgodí.*

Jure Štojs

Dolini (Jesenicam)

*Ostal bom,
raje kot da vračam se,
ko le umreti bo treba,
ko poznal Vas več ne bom
drage moje Jesenice...*

*Ostal bom
negoval narcisne bom poljane
in zalival Zoisove vijolice,
koval bom jeklo
in gradil Ruardove poti...*

*Ostal bom
in ključoval belemu svetu,
v k'terem vsi le gostje so,
nikjer na svojem ognjišču,
daleč od domačega pragu...*

*Iz k'terga so prihajali glasovi,
o v dimu izgubljenem mestu
in rdečim prahom v laseh,
iz k'terga so prihajali,
da vse bi nam odnesli...*

*Nič mi niste dolžne,
saj le skromna mati ste bile,
ob kateri rasli so sinovi in kčeri
jutri dobre žene in možje...*

*Ostal bom,
in govoril o dolini
kjer sledi fužin živijo,
o Buccelinijih, Ruardih, Kosu,
Čufarju in Jurmanu,
fantih z zvezdicami obsijananim
in vseh,
ki za Vas svojo kri so dali...*

SM

Erik

za vodo in zemljo

Svet vrti se

*Zelene doline, modre reke Gorenjske,
kamnite poti vodijo med vinograde Dolenjske.*

*Ni voda kristalna,
v njej prekrili smo podobo,
podoba realna,
zanjo plačali bomo globo.*

*Se izvaja kriminal za kriminalom nad naravo,
kje so časi, ko si brez skrbi se ulegel v travo?*

*Danes izgine ti nasmeh z obraza,
ko zazreš se v Mater,
boleče je, krivi smo.... Pomagaj nam pater!
Plačujemo za grehe,
ni še konec in ne bo!*

*Zvišujemo si standard,
s plini krijemo nebo.*

*Smo pozabili,
da mi smo gosti,
slišim zvok piščali;
glas zamrl...*

sedaj samo otožen spev še violine na ploščadi.

*Mi smo kralji, voditelji, vladarji s pravico veta,
odrasli po telesu, leta pa so psihično nam vzeta.*

*Toliko denarja gre za dim pepela,
energijo za človeka,
prepozno bo spoznanje,
že sedaj se naš čas izteka.*

*Mrtva, požgana drevesa
nekdanj bogate pokrajine,
na grmade z življenjem!
Naj odmeva zvok lajne.*

*Mrtve doline, umazane vode Gorenjske,
s smradom tlakovane poti vodijo med vinograde Dolenjske.*

Konec aprila smo v Mladinskem centru Jesenice (MCJ) zaključili projekt Ekološki mesec z naslovom "Za vodo in zemljo", ki je potekal od 22. marca, svetovnega dneva voda.

Projekt smo zasnovali kot preventivni projekt, ki se idejno navezuje na svetovni dan voda in na svetovni dan zemlje. Z dejavnostmi v okviru EKO meseca pa smo želeli spodbuditi mlade, naj več razmišljajo o naših vodah in o naši zemlji, in predvsem, ne le da premišlujejo, temveč tudi delujejo bolj ekološko - okolju, torej tudi vodi in zemlji, prijazno. V času projekta smo izpeljali Eko literarni natečaj, v aprilu so se na različnih lokacijah s pomočjo mentorjev MCJ odvijale eko ustvarjalne delavnice, mlade pa smo obveščali o čistilnih

akcijah po Jesenicah, da bi se jih lahko udeležili tam in takrat, ko to njim ustreza.

25. aprila smo vse skupaj zaključili z razstavo, na kateri si je bilo mogoče ogledati fotografije štirih sklopov: tri

serije so nastale na čistilnih akcijah, ki letos v okviru pomladanskega urejanja okolja in v organizaciji Komunalne direkcije Občine Jesenice ter podjetja Jeko-in že osmo leto potekajo po Jesenicah, četrta serija pa je nastala na samih eko ustvarjalnih delavnicah MCJ. Razstavili smo tudi izdelke eko delavnic, ki so jih s pomočjo mentoric Jasne Đorđević, Petre Končnik in Alenke Peternel ustvarili otroci in mladostniki. Na otvoritvi razstave smo razglasili tudi najboljše udeležence natečaja: v kategoriji osnovna šola je s pesmijo "Priatelj" zmagal Jure Štojs, v kategoriji srednja šola in starejši do 29 let pa je bil najboljši esej "Slovenija - da ali ne?" avtorice Tine Šranc in pesem Jerneja Kusterla "Svet vrti se".

O ostalih podrobnostih celotnega projekta, vsa literarna dela in o rezultatih natečaja lahko preberete tudi na www.mc-jesenice.si, za ljubitelje mladinske poezije pa objavljamo obe zmagovalni pesmi...

Pa lep pozdrav iz MCJ!
Romana Smagin

foto borca

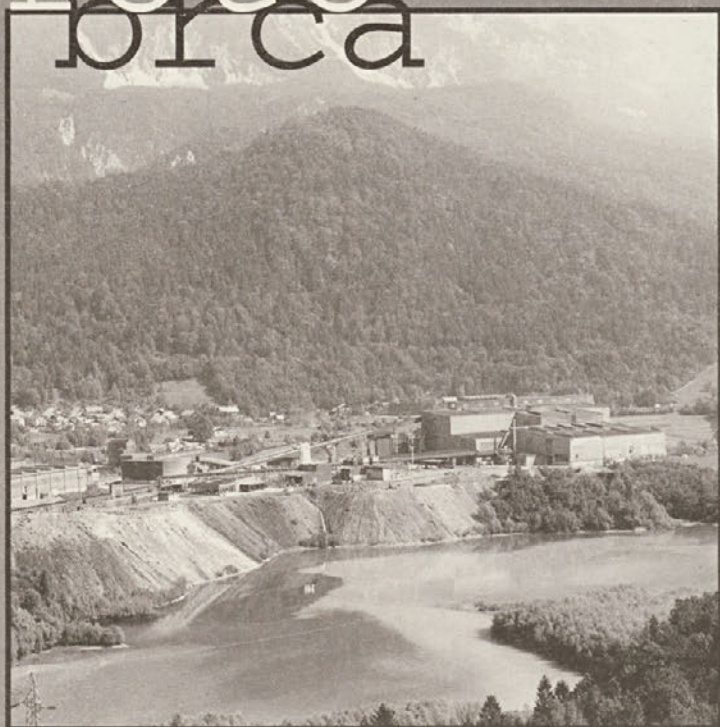

foto: Luka

mlada
Brca

u v o d n i k

Bodi sam svoj mojster - naredi si časopis. Potrebščine: Nekaj dekagramov zagnanosti, spretne in hitre roke, vajene udarjanja po tipkovnici, ščepec ustvarjalnosti ter moralna podpora starejših in večjih. Priprava: Začni z idejami, ki ti hodijo po glavi. Vsuj jih v veliko posodo, dodaj nekaj fotografij in tipkanih strani, dobro zmešaj in vstavi v pečico. Ko stvar postane berljiva ter zanimiva jo vzemi iz pečice, razreži na primerne kose in ponudi v obliki primerni za konzumacijo. Nato opazuj reakcije. Če vam je peka spodletela, lahko mirne volje obrnete list in si ogledate uspel poizkus. Seveda tudi nam ni šlo kot po maslu, včasih nam je zmanjkalo sestavin, ali pa se je pokvarila zagnanost, ker smo jih predolgo hranili na neprimernem mestu. Vendar smo si priskrbeli novo, dodali še kakšno sestavino več in vam sedaj podajamo naše delo v pokušino. Če vas zamika, da bi si v našem sanjskem mestu med glavno pavzo vzeli čas in ugotovili kje za vruga v grmu tiči zajec nadaljujte z branjem, mi pa bomo veselo brcali naprej.

"@rojakaaja

Mlada Brca so: Clara, Špela in Tina

maturantski ples kje za vraga v grmu tiči zajec?

Na mojo veliko srečo sem se pred pisanjem tega članka imela čast udeležiti maturantskega plesa moje predrage sestre. Bila se kot nekakšen opazovalec. Kar sem videla, mi je dalo misliti o vsem mogočem. Predvsem nisem prišla do dna zadevi z denarjem. Celotna prireditev temelji na prekletem materializmu. Razkazovanje svoje prečudovitosti tako postane precej groteskno. Da, maturantski ples je bil lep. Toda lepota je relativna. Vsakdo jo dojema nekoliko drugače. Lepota kot materialna dobrina izgubi svoj namen že na začetku svojega obstoja. Ta tekmovalnost v stilu 'katera bo imela lepšo obleko?', me spominja na ameriški film. Poudarjanje svoje zunanosti me spominja na zgodbe o ameriških najstnikih. Kako si dekleta pri petnajstih letih povečujejo prsi in hodijo na razne liposukcije in depilacije, manikire in pedikure - vse to mi vzbuja srh in mržnjo do velikih korporacij in kozmetičnih podjetij, ki nas, najstnike, spreminjajo v grozne pošasti enakih dimenzij in razmišljanj. Na srečo je Slovenija še kolikor toliko 'nerazvita', da smo slovenski najstniki vsaj približno 'nenormalni'. Kljub temu pa vsake toliko časa naletim na nekaj, kar me opomni na vpliv globalizacije. Ena takih stvari je maturantski ples. Izmed vseh stvari me je najbolj šokirala licitacija (t.j. 'prodajanje torte' - tekmovalje dveh razredov, kateri zbere več za torto; zasluženi denar se kasneje porabi za pijačo - alkoholno!?): verjetno so jo prav zato prihranili za konec prireditve. Naj opišem potek tega t.i. zbiranja denarja za bodoče študente. Na sredini plesišča stoji torta. Na levi polovici je zbrana 4.d, na desni 4.a. 4.d se preimenuje v 4. denar v ta namen, da bi zagotovo zmagali. Vsak letnik ima svojega voditelja, ki odloča o višanju zneska. Njuna izvirnost in zmožnost improviziranja prinaša v domači tabor točke, v tem primeru denar. Naloga vsakega posameznika je dirjati po dvorani in nabirati denar (žohati, če se lahko tako izrazim). Absurdno je bilo predvsem opazovanje tropa vreščočih sošolk, kako z zategnjenim nasmeškom na obrazu pritečejo po denar. Toda igra se nadaljuje. Moški del (da, z maturo so postali moški - ha!) sedaj pokaže svoje sposobnosti. Zvrstijo se razna slačenja srajc (moškim se, začuda, pri-

družijo tudi ženske in krila kar frčijo po zraku), pevsko udejstvovanje, kitarški nastop (ta je bil za spremembo vsaj dober), idr.. Vse za denar, da ga bomo lahko zapili!

Jah ... na podlagi mojih vtisov lahko sklepate, kako prekleto težko se bom odločila za prisotnost na mojem maturantskem plesu. Če bom to storila, namreč da se prikažem na prireditvi, bom to storila zaradi sošolcev. Seveda jih preziram, a kljub temu so mi kot druga družina.

Ob tem dejstvu maturantski ples dobil smisel. Žurka s sošolci je vedno najboljša! Ko se ga preveč napijemo in nam "dogajajo" same nemogoče stvari. Morda sem zašla nekoliko predaleč v svoje misli, toda srčno upam, da ne mislite kako preziram vsakršno materialno dobro in denar. Seveda, vendarle sem človek, za svoj obstoj potrebujem stvari, s katerim postanem 'boljša' od drugih. Toda, prosim. Večerja za katero sem odštela sedem tisoč slovenskih tolarjev, bi me morala vsaj nasititi. A obed, s katerim so me postregli (morala bi reči "postregali" - vse skupaj je namreč trajalo tri ure) je zadostil moji lakoto ravno toliko kot stradanje. Zato razmišljam, da bi za svoj maturantski ples vse starše 'navabila' na kebab. Plačali bi desetkrat manj, najedli pa bi se desetkrat bolj.

Kakorkoli že: maturantski ples vsekakor je (ali naj bi vsaj bila) tradicija, ki jo je skoraj nemogoče ignorirati. Sama se z nekaterimi stvarmi nisem popolnoma strinjala, a to je le moje skromno mnenje, ki ga ne morem in ne smem vsiljevati drugim.

Če povem po pravici, je maturantski ples preplačana in dolgočasna bedarija, s katero mučimo očetove in mamine denarnice, hkrati pa se spreminjamo v čredo, v kateri je merilo za ljubezen denar. Je pa tudi lepotno tekmovalje. Cele družine tekmujejo v urejenosti in bontonu. Na mojo srečo tokrat niso izbirali t.i., prom queen. Vsaj to mi je bilo prihranjeno. Hvala bogu za našo zadrtost in majhnost. To me varuje pred kremplji zahoda in me potiska v temne globine barbarstva. Toliko od mene predragi moji. Še zadnja misel ali dve ... Morda je res, da kritiziranje naredi nekatere stvari še bolj popularne. Seveda jih. Nekatere. Maturantski ples vsekakor je ena takih stvari. Prav zato vam priporočam udeležbo na vsaj enem od teh plesov. Zgrozite se in prebledite.

Špella

Ali je glavni odmor res to kar naj bi bil?

Dijaki Srednje šole Jesenice in Gimnazije Jesenice imamo med tretjo. in četrto šolsko uro glavni odmor, ki traja 25 minut. V tem času naj bi dijaki pomalicali.

Ker pa se v zadnjem času, vedno več dijakov odpravi iz šole, se je pojavilo vprašanje: ali je glavni odmor res to, kar naj bi bil? Malica namreč.

V ta namen sem izvedla anketo, podatke pa lahko vidite v tabeli.

Malica 25
Cigaret in Teater 7
Učenje 5
Drugo 13
Jem med poukom 5
Jem doma 5

Bi šola morala zadržati dijake v šoli? Kako?

V zgornji tabeli lahko vidimo, da le 25 dijakov v šoli malica med glavnim odmorom. Ostalih 35 pa se zabava po svoje. Ta zabava vključuje od učenja, prepisovanja nalog, kle-

glavna "čik" pavza?

petanja po hodnikih.... Največ slednjih, predvsem iz Gimnazije Jesenice se odpravi v Teater na kavo in velika večina na cigaret. Obstaja pa tudi hujša verzija, da se odpravijo, kar na tako imenovane "rore", kjer pa lahko najdemo tudi močnejše substance od tobaka.

Pri tem se pojavlja vprašanje, ali bi šola morala organizirati določene aktivnosti med odmorom, da bi dijake zadržala za šolskimi zidovi. Velika večina dijakov je izrazila željo po takih dejavnostih, zanimivo pa je, da je le en dijak omenil, da bi to morali organizirati dijaki in ne šola. Seveda pa je kot pri večini stvari, tudi tukaj nekaj črnoglednežev, ki ne verjamejo v možno izvedbo, kekega športnega dogodka. Pri tem gre pohvaliti Gimnazijo Jesenice, saj med glavnimi odmori pusti dijakom orga-

nizirati rokometne in nogometne tekme, žal pa je organizacija slaba in temu primeren obisk. Torej, šola res nosi delno krivdo za izhode dijakov, a mislim, da bi dijaki sami lahko organizirali dejavnosti, zanimive njim in njihovim vrstnikom, a žal to terja nekaj energije, ki pa je nihče noče porabiti...

Je razlog predraga hrana v šolski kantini?

Velikokrat se sliši, da dijaki ne jedo zaradi pretirano visokih cen v šolski kantini, a pojavlja se vprašanje kam zaidejo med tako imenovano malico, ki jo le redki nosijo s seboj. Po opažanju sodeč se velika večina odpravi v Teater oz. Pastel, kjer porabijo ravno toliko denarja kot bi ga za hrano. Torej, da se zaradi predrage hrane odpravijo v Teater je slab izgovor, saj ga lahko z lahkoto spodbijamo. Je pa pri tem treba povedati, da so cene hrane, ki jo lahko kupimo v šolski kantini res pretirano visoke. Glede na dejstvo, da je to šolska kantina, bi lastnik lahko postavil cene primerne dijakovemu žepu. Kljub pritožbam s strani dijakov, tega ne stori z izgovorom, da socialno šibkejši dijaki lahko zaprosijo za bone.

Bo glavni odmor še kdaj to kar je bil?

To je še eno od nešteti vprašanj, ki si jih lahko postavimo, a nanje ne bomo našli odgovora. Če hočejo, dijake med glavnimi odmori zadržati v šoli, bo vodstvo šole moralo najti in dovoliti dejavnosti, ki so dijakom všeč. Potrebno bo pokazati veliko strpnosti in sodelovanja s strani šole, a prav tako s strani dijakov. Rešitev problema je torej v zelo stari in preizkušeni metodi, ki pa se večkrat ne obnese: sodelovanje med starejšo in mlajšo generacijo.

Tinca:P

sanjsko mesto

Jesenice, kulturna prestolnica Evropske Unije? - Zakaj pa ne, saj izpolnjujemo vse pogoje. Imamo gledališče in celo kino v katerem se vsak vikend kar tare ljudi, predvsem mladih. Poleg tega imamo zelo lepo urejeno železniško postajo. V sklopu železniške postaje je tudi imenitna restavracija, kjer si lahko popotniki, ki prvič pridejo v našo deželo odpočijejo popijejo kavo, saj so ponavadi zelo utrujeni od napornega potovanja. Seveda ne smemo pozabiti na jeseniški hotel, s primerno urejenimi sobami za prenočitev. Poleg tega si lahko turisti ogledajo zelo zanimive stvari, saj imamo veliko muzejev. Tudi za malčke je priskrbljeno, saj vsako popoldne lahko obišejo otroška igrišča. Med vikendi se vedno nekaj dogaja - najstniki se lahko udeležijo raznih koncertov, prireditev, zanimivih delavnic, ...ali pa enostavno obišejo kakšen bar, kjer je priskrbljeno za prijetno zabavo. Pri tem je tudi omembe vredno, da si je jeseniško avtobusno podjetje omislilo "lumparja", ki omogoča prevoz najstnikov domov, tudi v poznih urah. Ulice Jesenic so popolnoma očiščene, kjer skoraj ni mogoče najti cigaretnih ogorkov. Ob cestah so prečudoviti drevoredi, tudi za parke je poskrbljeno, v katerih se v popoldanskih urah sprehajajo starejši ljudje in mlade družinice. Skratka Jesenice so enostavno sanjsko mesto, v katerem se občuti harmonijo med ljudmi in naravo.

Nazaj v kruto realnost! Kultura Jesenic je na nizkem nivoju. Kjer je kultura malo zadaj, je tudi civilizacijska stopnja malo zadaj. Zavedati se moramo, da noben zahteven turist, ne bo prišel na Jesenice samo zaradi novega nakupovalnega centra, saj je teh povsod v izobilju. Skratka skrajni čas je, da počasi dvignemo nivo kulture.

Dragi Jeseničani, zavijajmo rokave, pljunimo v roke in s skupnimi močmi uresničimo ideje!

clara

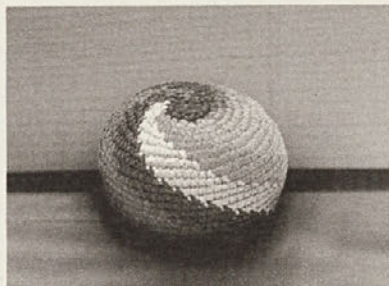

FOOTBAG ALI FIŽOLČKOVA VREČKA

Zagotovo si jih že videl. Skupino mladcev, ki polni energije skačejo za neko na pol prazno pisano žogico in jo brcajo sem ter tja. Mogoče te je kdaj prijelo, da bi se jim pridružil, a nisi vedel, kako se tej stvari streže. Te more je sedaj konec! Ta jako zanimiv šport, katerega popularnost se razrašča iz dneva v dan je Hacky-sack ali Footbag; po slovensko Bunkabrc. Za igranje ne rabiš vrhunske opreme, niti soigralca - čeprav tu velja pravilo "Več nas je, lepše nam je!"; samo žogico (ki vam jo lahko mimogrede nakvačka stara mama), ter nekaj odvečne energije.

ZGODILO SE JE LETA 1972

Zametke te igre lahko zasledimo po celem svetu, saj so že v stari Kitajski brali podobno žogico; prav tako na Tajskem, celo v Južni Ameriki. "Oče" sodobnega Footbaga je Mike Marshall iz ZDA, ki si je nekega dne iz dolgčasa sešil vrečko, polnjeno z fižolom in jo začel brcati po dvorišču. Slučajno ga je opazil John Stalberger, ki je po operaciji kolena iskal nek zabaven šport za razmigavanje. Po nekaj brcah je bil tako navdušen, da sta si skupaj izmislila ime za to novo igro. In "fižolčkova vrečka" je bila rojena. Po Mikeovi smrti (revčka je pobralo pri 28-ih) je John ustanovil Nacionalno Hacky-sack Zvezo in variacije igre so se hitro razvijale. Ljubitelji pa so se namnožili, kot se gobe po dežju. Sedaj obstajajo različna tekmovanja - od krajevnih, do svetovnih prvenstev; igra pa se v različnih disciplinah.

VARIACIJE FIŽOLČKOVE IGRE

Seveda je cilj te igre preprečiti hacku stik s tlemi, se pravi premagati gravitacijo. Pri tem si lahko pomagaš z vsemi deli telesa, razen z rokami od zapestja navzdol. In čim večkrat se žogica odbije, brez da bi padla na tla, bolj zanimiva je igra. Obstajajo discipline, kot so FREE-STYLE, CIRCLE, NET in GOLF. Pri FREESTYLU posameznik brca hacka in izvaja atraktivne trike, ob katerih marsikomu zastoji oko in dihi. Pri CIRCLU skupina stoji v krogu in brca hacka in se ob tem prijetno zabava. NET je podoben badmintonu. Igralci brcajo hacka čez meter in pol visoko mrežo, stvar je temu primerno bolj tekmovalno nastrojena. GOLF je pa pač golf, le z hackom in brez palice, primeren tudi za "resne" poslovneže. Obstajajo pa tudi hitrostne tekme za najbolj zagrizene.

IZ DOMAČIH LOGOV

Kot se spodobi, ima tudi naša mačkurja svoje Bunkabrc privrženec. Footbag je k nam sicer zašel že pred 10 leti, a je ostajal v krogih ljubiteljev in se ni širil, ker so bile bunke težko dosegljive. Največkrat so jih s seboj prinesli vrli popotniki iz Ameriških dežel. Ampak je ta igra prešla iz stadija ogrevalnega pripomočka raznih športnikov do statusa pravega športa - premoremo tudi lastno Športno Društvo Bunkabrc. Trenutno se privrženec uradno dobivajo v Ljubljani, v zavodu Janeza Levca na Levstikovem trgu 1, kjer se pridno potijo in pilijo svoje sposobnosti v brcanju hacka. Navadni smrtniki pa se zabavajo povsod, kjer čas in prostor dopuščata: telovadnica, pločnik, prazen parkirni prostor... Če vas je zamikalo, da bi takoj sedaj kupili svoj hack in se odpravili dogodivščinam naproti, vas razveselim z novico, da lahko svojo fiziološko vrečko kupite v Drop-inu v Lescah.

SESTAVINE

Seveda, dan današnji v hacka ne tlačimo več fizičkov, temveč trpežne plastične kroglice, nato ga oblečemo v kvačkano preobleko z poljubnimi motivi. Seveda se profesionalci poslužujejo žogic, ki stanejo 10000 SIT in več, ker so ravno prav polne, ali prazne, ali trpežne za vsako vrsto igre, ki jo poželi njihovo izurjeno srce. Seveda ne morejo imeti za NET in FREESTYLE istega hacka, saj je polnost le tega ključni dejavnik pri tem, kako uspešna bo igra. In nihče noče imeti dolgega nosu zaradi nepravilne opreme. Hack zavzema toliko oblik in barv ter sort, kolikor je oseb, ki ga brecajo.

ZANESENJAKI

Seveda, kot pri vsakem športu tudi pri Footbagu obstajajo rekordi: NAJDALJŠI NEPREKINJEN BUNKABRC V PARU sta izvedla Tracia George in Bary Lutt. V 20 urah in 34 minutah sta nabrcala 132011 podaj. Pri POSAMEZNIKIH je bil najbolj zagnan Ted Martin, ki je v 8 urah in 50 minutah 63326 krat brcnil bunko. V PETIH MINUTAH drži rekord Andy Linder z 1019 brcami. NAJVEČJI CIRCLE do zdaj pa so naredili Andy Linder in prijatelji. Footbag je brčalo reci piši 964 oseb v krogu.

OD AMATERIA DO PROFESIONALCA

Kaj loči začetnika od izkušenega brcača? Triki. Osupljivi, zanimivi in nepredvidljivi. Seveda ne pravim, da bo vsak, ki bo brcal hacka osvajal srca nasprotnega spola s sapo jemajočimi zaporedji brc. Vendar... Nič, tukaj je nekaj osnovnih trikov za začetek. Za dobro igro moraš znati brcniti s stegnom, notranjo in zunanjo stranjo podplata, ujeti hacka z nogo in glavo, brcniti v škarjice - z prekrizano nogo. Bolj izurjeni pa se lahko poizkusijo z NIHALOM - ko hack pade navzdol ga ujemi z prsti na nogah, nogo ravno zanihaj nazaj in jo skrči, tako da hack poleti nad tvojo glavo nazaj predte. Komur uspe, se lahko že pohvali, da nekaj zna. In sedaj, kaj še čakate? Hop, po hacka! Z bunko naprej!

Še in še težav ima vsakdanji človek in žival. Nezadovoljstvo, nevoščljivost, jeza, sovraštvo, nesreča, bojazni ...

Vse zaradi nepravilnega obnašanja, slepega kolektivnega mišljenja in negativnega delovanja v okolju, ki nam postaja sovražno in nevzdržno. Dlje kot traja, razvija se bolezen vedno hujša in smrti bližja. Rakavih, kroničnih in novo odkritih bolezni, pri ljudeh in živalih je iz leta v leto več.

Samouničevalna usoda pri žalostnih in razočaranih je sprožena, kot kiti in že mnoge izumrle živalske vrste so na vrsto prišle ptice in posledično tudi ljudje, ki ne upoštevajo in ne spoštujejo zakonov narave in univerzuma.

Ljudje s perjadjo v "taboriščih", delajo dobičkonosno, predvsem pa jim omejujejo svobodo; in še hranijo jih nezdravo. Tako se je zgodila bolezen, reakcija na akcijo brezvestnega in materialističnega človeka. In, ker je človek skuhal to kašo, jo bo tudi pojedel.

Vse bolečine in bolezni pri razumnih ljudeh, nastanejo le zaradi napačne življenjske naravnosti in mišljenja. Odpravimo pa jih le, z spremenjenim pogledom in ravnanjem v življenju. Bolezni ne more odpraviti nobeno zdravilo, če ne verjamemo v zdravilno moč tega zdravila. Bolnika ozdravi brez izjeme le prepričanje, da bo ozdravel.

Vemo, da je moč uma neskončna in vsemogočna in zato je slika in stanje sveta, taka kot je. Podobne misli in prepričanja se združujejo in v kakršni velikosti so, tako močno vplivajo na dogajanje v svetu.

Seveda pa se v svetu in pri nas doma ne dogaja vse kot bi bilo najbolje in najlepše, seveda spet zaradi raznolikega "negativnega" mišljenja množic ali manjših skupin na najvišjih mestih.

Ali smo s to sliko sveta in domovine zadovoljni, pa je odvisno od nas samih in našega prepričanja. Na srečo lahko izbiramo: delati dobro ali slabo. Biti med zmagovalci ali med poraženci. Vzemimo in imejmo vedno v mislih, da je svet lep, da vse na njem je dobro in zdravo. Vsaka stvar ima v svojem bivanju svoj namen in kakorkoli

za dobro človeka, živali in narave.

jesenice 20.03.2006

pogledamo in razmislimo ta namen, vidimo, da je dober in dovršen. Narava je popolno dovršena in ni osnove, da ji ne bi zaupali in verjeli vanjo. Saj vsi bi radi, da smo zdravi, da je narod srečen in da svet bo lep. Mislite dobro in dobro boste želi. Preprosto se že zjutraj, takoj ko odprete oči, zbudite srečni in veseli. Veselite se novih izzivov in ko se počutite dobro, ste na konju ves sončen ali deževen dan. Živite v dobrem prepričanju z lepimi mislimi vsak trenutek. Samo en klik v glavi in lep bo dan. Samo poskusite, ni težko in vse lepše bo.

V veselju in na zemlji vlada zakon vzroka in posledice. Smo samo en del popolnega, vsemogočnega vesolja in neskončni zgodovini. Delajmo in mislimo dobro, zase za druge in naravo, katere del smo.

Branko Jensterle

novo - novo - novo - novo

**Döner kebab
"1001 noč"**

Titova 33, Jesenice

Odprto:
od 9. do 24. ure

Petek, sobota:
od 9. do 2. ure

aconcagua – kraljica andov

vzpon na najvišjo goro južne amerike
(6960 m.n.m.) ob moji 40. obletnici gorništva

Ko sem še kot rosno mlad fantič zlezel na bližnji Jelen kamen, so se mi Julijci z Triglavom zdeli neznansko daleč. Dolgo je že, ko sem prebiral knjigo o gori, o viharjih na njej, ljudih, ki so ostali na njenih pobočjih. O tragičnih, napetih trenutkih.... Lansko leto je vzklikla želja, treba bo iti.

Tiho drsi kombi po meni že znanih cestah Jesenice, Mestre, Benetke. Prvič odhajam z nekakšno tremo, ne razmišljam dosti, vem kaj me čaka. Polet Benetke - Madrid, Madrid Santiago de Chile. Šestnajst ur na letalu, kar nekam počasi mine, dvajset minut pred spustom se prikaže veriga Andov, sedim nekje na sredini, tako da ne morem narediti pravih posnetkov. Na letalu je veliko hladnih Angležev, ki ne kažejo nobene zanimanja, da bi me spustili k oknu.

Santiago glavno mesto Čila, prestolnica z več kot šest milijoni prebivalcev. Dne 25.

02.2006 je temperatura 30 stopinj, smo pač sredi poletja, kakšen užitek po naši zelo hladni zimi. Namestim se v hotelu v centru mesta na Plazi de Armais. To je glavni trg in zgodovinsko središče mesta iz leta 1541. Mesto je zraslo ob dveh rekah, ki pritečeta iz Andov. Reki sta čokoladne barve, saj s seboj nosita zemljo s strmih gora. Mesto ima široke avenije, promet poteka umirjeno, nebotičniki so visoki in ne preveč lepi. Je veliko modernih trgovin, kjer se dobi vse, med njimi je zelo veliko lekarn. Na vzhodu se bolj skriva, kot vidi veriga Andov: zastira jo smog. Ogledal sem si kar nekaj zanimivosti: katedralo iz 18. stoletja, ki je največja cerkev v državi, Le Monedo, nekoč je bila kovnica denarja, kasneje pa predsedniška palača (v času Pinochetovega državnega udara je bila zelo poškodovana). V njej je bil ubit predsednik Allende. Park Metropolitano ogromen kompleks, ki ob-

sega kar nekaj 800 m visokih hribov, skoraj sredi mesta. Obiskal sem tudi nacionalni muzej, žal pa je vse napisano v španščini. Sprehodil sem se po centralni mestni tržnici, Mercado Central, kjer se da dobiti skoraj vse sadje in zelenjava, ki raste kjerkoli po svetu. Izjemna je tudi ponudba rib in ostalih morskih dobrot. Ribe sem poskusil kar v eni izmed mnogih restavracij na tržnici. Za aperitiv sem naročil pisco sour - južnoameriško pijačo, katere osnova je grozdno žganje, ki mu dodajo malo jajčnega beljaka, limoninega soka in ledu, ter vse skupaj premešajo. K ribam tekne tudi steklenica odličnega čilskega vina. Natakarji so nadvse prijazni.

Dva dneva sta hitro minila, treba se je bilo odpraviti v Mendoza po dovoljenje za vzpon. Iz Santiaga sem se s prvim jutranjim avtobusom odpeljal po vijugastih dolinah polnih nasadov trte. Strmo po serpenti-

nah navzgor, mimo znanega smučarskega središča Portila in skozi tunel Ceracoles 3200 m visoko, ki povezuje Čile in Argentino. Sledi spust proti Mendozi, pred vasjo Puente del Inca prvič zagledam na levi moj vrh, ki je žal v megli, ampak kar se vidi, me navdaja z veličino in divjino. Ne počutim se dobro. Že sedaj imam spoštovanje. Pozno popoldne prispem v Mendoza. Zelo je vroče 40 stopinj, pravijo da je najtoplejše poletje v zadnjih desetletjih. Namestim se v hotelu izven centra. Za večerjo si privoščim lomos - to je čudoviti goveji zrezek, pečen na žaru po posebnem postopku.

Je naraven, kajti vse govedo se pase zunaj. Naslednji dan dopoldne se odpravim v Visitor's center ob parku General San Martin po dovoljenje za vzpon. Stane me 200 dolarjev in še 70 dolarjev za vstop v park. Dovoljenje velja 20 dni. Zvečer si privoščim še eno večerjo v govejem stilu, med njim je tudi krvavica. Mendoza je eden od glavnih alpinističnih centrov v Argentini, v mestu je tudi klub Andistov, v katerem so združeni vsi znani alpinisti. Zelo popularen je tudi Dinko Bertonec, jeseniški rojak, prvi Slovenski Himalajec, čeprav živi v precej oddaljenem Barilocheju.

Ponovno se odpeljem po že znani cesti navzgor do Puente del Inca. Najamem mulo, ki skupaj z spremljevalcem stane 120 dolarjev. Nese do 60 kilogramov, vsak nadaljnji kilogram pa stane 60 dolarjev. Popoldne si ogledam vas, ki je poznana po naravnem mostu, ki je zaprt (menda so se na njem pojavile razpoke). Ob mostu so tudi toplice, kjer se voda ogreje do 38 stopinj in zaradi okvare mostu žal, niso dostopne. Naslednji dan me pred hotelom pobere kombi in me odpelje, do vstopa v nacionalni park Aconcagua. Pokažem dovoljenje, katerega mi žigosajo. Dobim tudi vrečko za smeti. Do tabora Confluencia je štiri ure hoje. Vzpenjam se ob ne prestrmi poti navzgor, kar naenkrat se pred mano pojavi majhno jezero Horcones, ki se imenuje po istoimenski reki. V njem se vidi čudovit odsev južne stene Aconcague, katera delu-

je zelo mogočno. Po manj kot treh urah prispem v tabor. Tu bom ostal dva dni in opravil prvo aklimatizacijo. Že popoldne se povzpnem na bližnji greben in si ob povratku ohladim noge v manjšem jezercu. Nov dan nova aklimatizacija. Odpravim se do Plaza Francie 4200 m, pod južno steno. Aconcagua se od tu pokaže v vsej svoji lepoti, vendar deluje še bolj srhljivo. Čaka me še 26 km dolga pot in samo 1000 m višine, do baznega tabora Plaza del Mulas (4230 m. n.m.) Pot po prašni dolini se vleče. Na obeh straneh se dvigajo štiri in pet

razgledam naokoli. Bazni tabor je postavljen na kar precej ravnem delu pod ledenikom Horcones. V taboru so na voljo internet, telefon, medicinska služba, zmerijo ti pritisk, utrip srca, kisik v krvi, da se dobiti tudi kakšno zdravilo, tu je tudi nekaj barov in restavracij v šotorih, celo vroči tuš in pa seveda stranišča, katerih vsebino helikopter odnese v dolino. Na voljo so tudi nosači in vodniki. Dvajset minut hoje od baze je na voljo Refugio Plaza del Mulas, kjer se da spati v sobi in jesti v restavraciji. Najboljša meseca za vzpon sta januar in febru-

Aconcagua je stara nekaj milijonov let, v geološkem smislu je še vedno mlada. Spodnji del je sestavljen iz peščenjakov, sadre in apnenca, večinoma starejših kamnin. Zgornji del pa so večinoma mlajše magmatske kamnine. Gora se nahaja v Argentini, vrh je oddaljen od meje z Čilom le 15 km. Ime naj bi izviralo iz govorice starih indijanskih narodov (o tem obstaja več teorij). Ayamani indijanci, ki so nekoč živeli na področju Mendoze, so imenovali goro Kon-Kawa oziroma Snežna gora. Prvi je goro osvojil švicarski vodnik Matthias Zurbriggen 14.1.1897. Kasneje so se vzponi kar vrstili. Vsi so potekali čez severozahodno pobočje, ki je sedaj normalna smer. Gora zna biti nepredvidljiva. Včasih zelo vabljiva, topla, kar sama vabi k sebi, drugič pa ledeno hladna, z snežnimi viharji, s katerimi se brani vsiljivcev. Na gori je bilo tudi veliko žrtev. Pokopani so v Puente Del Inca, kjer je pokopališče Andistov - žrtev tukajšnjih gora, med njimi je tudi župnik Jože Kastelic, ki je leta 1940 umrl na gori, tik pod vrhom. Njegovo truplo so našli šele čez dve leti. Bil je sedma žrtev Aconcague. Prvi Slovenec na vrhu je bil 14.1.1969 Peter Skvarča, takrat eden vodilnih alpinistov med argentinskimi Slovenci. Sicer so pa Slovenci opravili vrsto najtežjih prvenstvenih smeri.

tisočaki. Le najvišji vrhovi so pokriti s snegom. Sestavljeni so iz pisanih kamnin, ki žarijo ob sončnih vzhodih in zahodih. Prehitijo me skupine mul, ki nesejo hrano in opremo. Večkrat je treba tudi prečiti reko, ki je razdeljena na manjše potočke. Na koncu ostane samo še ena struga. Pred baznim taborom je za dobrih sto višinskih metrov vzpona, nekatere od mul se že vračajo nazaj. Na vhodu v bazno taborišče se je treba še enkrat prijaviti in zanimivo dobil sem še eno vrečko označeno s številko. Vprašam za kaj je in odgovor je ka, ka (za kakanje) in da jo ob povratku moram vrniti. Dobro, vrnil jo bom, ampak prazno. Ob množici šotorov postavim še enega, ki bo kar nekaj časa moj drugi dom. Malo se

ar, ko je snega najmanj. Takrat je največ obiskovalcev iz celega sveta, vseh narodnosti, barv in obrazov, ki so povedali marsikaj. Utrujeni, opečeni, zabuhli in zagoreli. Opazoval sem jih, ko so odhajali navzgor. Nekateri hitro, nekateri počasi, drugi pa tako kot bi stali na mestu. Po isti poti so se vračali nazaj. Uspešnost na gori je največ do 20 odstotkov, kakšnega prinese helikopter tudi mrtvega. Gora je visoka, zrak redek, veter močan in mraz zelo hud. Povzpel se bom na Nido de Condore 5400 m, prvi višinski tabor. S seboj nesem nekaj opreme. Pot na začetku se v serpentinah vije strmo navzgor, čuti se že višina, zrak je še bolj redek. Na višini 5000 m je tabor Plaza Canada, ki ga nekateri uporabljajo za

Center Santiago

Južna stena Aconcagua

aklimatizacijo. Počivam, spijem malo čaja. Nad taborom je pot položnejša. Pridem na cilj, opremo dam za prvo skalo, se usedem in čez pol ure zbežim nazaj v bazo.

V bližini baznega tabora je kar nekaj vrhov primernih za aklimatizacijo, eden izmed njih je tudi Cerro Bonette 5040 m in nanj sem se tudi povzpel. Zanimiva je bila hoja mimo in skozi penitentose. To so nekakšni snežni stožci, ki jih oblikuje veter, ki piha z orkanskih hitrostmi tod okoli. Z vrha je lep razgled: povsod same gore (Aconcagua na nasprotni strani in pa dolina reke Horcones). Dnevi v baznem taboru hitro minevajo. Sklenil sem nekaj novih poznanstev in nikoli ni dolgčas, vmes pa rešim še kakšno križanko. Zanimiva se mi je zdela Tajvan-ka, ki je že pet dni čakala moža, ki je bil v drugem višinskem taboru in se je končno vrnil nazaj. Zanimiv je bil tudi Miguel: upravljal je z internetno postajo in telefonom, obenem je tudi slikal, saj je bil po poklicu slikar. Žena je bila Hrvatica, vseč mu je bila moja slivovka. Njegova največja želja je bila, da bi enkrat odšel v Nepal.

Bil sem že teden dni pod goro, počutil sem se dobro. Čutil sem da bi lahko šel proti vrhu. Grem do Miguela, ki je dobival vremenske podatke. Rekel mi je 9. in 10. februar bosta lepa dneva, 9. februar naj bi bil najlepši.

Ponovno se vzpenjam, to pot je korak bolj počasen, kajti s seboj tovorim še preostalo

opremo, kljub temu prehitim vse pred seboj. Na Canadi obvezen počitek. Točno opoldne pridem na Nido. Veter popolnoma pojenja, topli se, napoved bo verjetno držala. Postavljanje šotora, priprava snega za kuhanje, kuhanje juhe in čaja mi vzame, več kot dve uri časa. Ko je končno vse gotovo se še malo uležem v šotor, vhod pustim odprt, sonce sije name, prav prijetno je. Ura je pol treh, lahko bi skočil še na bližnji tabor Berlin 5850 m. Po slabih dveh urah sem tam, obe kočici sta polni in tudi nekaj šotorov je postavljenih naokoli. Piha zmeren veter in temperatura ni prenizka. Srečam Amerikanca, sprašuje me od kje sem. Rečem mu, da sem iz Slovenije: "Yes, Slovenia, yes. Tomaž Humar." Rečem mu "Tomaž, Tomaž", on pa meni nazaj, no haš, no haš (da nima hašiša). Vrnem se nazaj na Nido. Pripravim opremo, skuham še eno

juho in čaj za jutri, čudovit sončni zahod. Ležem v šotor, postaja hladno, pihati začne močan veter.

9. februar 2006.

Celo noč je veter tulil okoli šotora, nisem zatisnil očesa. Ura je 5.30. Pojem košček čokolade, oblečem vse kar imam, pripravim nahrbtnik, obujem čevlje. Stopim iz šotora, mraz je več kot minus 20 stopinj, veter ne pojenjuje. Ura je 6.10. Zagrizem se v strmino, hitro sem na Berlinu. Veter pojenjuje, to je dober znak. Začne me zebsti v noge, bom lahko šel naprej? Pot vijuga naprej med stenami, sonce posije čez njih, usedem se. Sezujem čevlje, masiram noge, tudi topleje postaja. Prsti se ograjejo, kri se vrne v njih. Grem naprej, pridem na mesto kjer se moja pot združi s potjo čez Poljski ledenik 6250 m.n.m. (tu je še razpadli lesen bivač Refugio Plantamura ozi-

Servis računalniške opreme

- osebni računalniki,
- prenosni računalniki,
- tiskalniki, monitorji, telefaksi,
- računalniške mreže in internet,
- čiščenje računalniških virusov
- protivirusni program F-secure
- nadgradnje računalnikov
- Pooblaščen servis za računalnike PCX in tiskalnike Brother

**Pokličite nas!
Pomagali vam
bomo.**

3BM
d.o.o.
Zavrč
elektronika in mikroelektronika

Cesta železarjev 7a, Jesenice, tel. (04) 58-36-444, www.3bm.si

Del baznega tabora Pláco del Mulas

Najvišja internetna postaja na svetu

Na vrhu 6962 m. n. m.

roma Independencio). Pred mano se začne znamenita prečnica imenovana Traverza, na njej vidim osebo, ki se zelo počasi premika. Navežem si dereze in vstopim v prečko. Noče je biti konec. Nekje na koncu Traverze postanem zaspan, uležem se za neko skalo. Zmanjka me. Zbudim se. Spet sta minili dve uri. Snamem dereze, popijem čaj. Nahrbtnik pustim za skalo. Pred mano je Canaleta, najzahtevnejši del vzpona. To je nekakšen žleb visok 400 m in dobrih 40 stopinj nagnjen. Pobočje se postavi

pokonci. Počutim se dobro, dihanje je enakovredno. Skale so naložene ena na drugo in majave, sem zelo previden. Pridem do grebena, ki povezuje oba vrhova. Počasi se vzpenjam po njem. Za robom se pobočje zravna. Ob 18.25 sem na vrhu. Zelo sem utrujen, opotekam se, Japonca me držita, da ne padem. Usedem se in ne čutim nobenega zadovoljstva. Napravim nekaj posnetkov, vzamem štiri kamenčke, se spomnim na Muso, ki je daleč proč. Po pol ure se odpravim nazaj na Plazo del Mulas, kamor

prispem ob pol dveh ponoči.

Misli se umirijo in čustva ohladijo. Povzpem se na Ajdno: počasi sestopam, nekje daleč v mislih se mi prikaže Aconcagua vsa žareča v zahajajočem soncu. Tedaj se mi priljubi, začutim neko zmagovalstvo in se zavem, da sem opravil veliko dejanje.

Vse stroške, ki niso bili ravno majhni, sem pokrnil sam.

Miro Koder

jamaja, grafično oblikovanje

maja rostohar s.p.; ilirska cesta 3, 4270 jesenice

tel: 041 508 674; maja.rostohar@gmail.com; www.jamaja.si

intervju:

Dyz & Negligence
band.

mi igramo to
musko zato,
k nam je
res dobra

Introduce your self righ now:

Začetki benda segajo v leto 2000.....v bistvu še prej, ko sm v Ljubljanskem baru Sod spoznal Jeya. Igral je kitaro in ravno je začel spoznavat old school 80s metal. Prej sem pet, šest let iskal folk za tako muzko igrat, ampak v 90-ih ni bila ravno znana. V baru Sod je bila kul metal scena. Ko je Jey slišal moj demo je bil popolnoma navdušen in jeseni 2000 sva začela z vajami - sama v Ljubjani (Jey je iz Ljubljane). Do poletja 2001 sva napisala 8 komadov in posnela nov demo. Avgusta 2001 sva v bend zvabila bobnarja Ruža, k je ravno iskal en tak bend. Mesec kasneje se nam je pridružil tudi Lipnik na basu. Potem smo celo leto vadli in konec leta 2002 meli en koncert z Sothern Strom - enim super kvalitetnim bosanskim Heavy Metal bendom - go check it out! Nor vokalist je notr!

No, 2003 se nam je pridružu Lenz na vokalu. Jeseni tega leta smo začeli na veliko koncertirat in snemat demote. Igrali smo kot predskupina Konkhi in Death Angel. Šlo nam je skozi boljše.... 2004 smo posneli še dva demota (vse skupaj torej 3 z 11 komadi). Otvorili smo Metal Camp in smo prva skupina, k je kdaj igrala na Metal Campu!

Kako je blo igrat na velikem odru?

SUPER - malokrat heavy metal bend dobi priliko igrat na tako velikem odru s tolk super ozvočenjem! Filing je bil fantastičen. 5 minut pred špilom je še seal k svina, pol pa se je samo na enkrat zjasnilo in folk se je kr narisal - fuuuuul folka je blo!!!!

Trenutno ste na turneji??

Ja, s frendi Sweet Sorrow smo naredili en mejln tour po Sloveniji, k se imenuje Negligent-Sorrow 2006 tour - igrali smo v Črnomlju, Krškem, Gornji Radgoni....huh....kr eni placi - ampak ni bilo slabo- folk je vedno navdušen nad nami - je pa težko - ker nekateri "klubi" nimajo popolnoma nič ozvočenja! Včasih vse pripeljemo s seboj. Nam je v bistvu mal kr težko hodit po vseh teh koncertih, ker vzporedno snemamo še prvi album.

Kako je pa kaj s honorarji?

Zelo težko! Mi praktično igramo le zato, da pokrijemo potne stroške. Na koncertih smo sami sebi roadiji - to pomeni, da štirokrat znosimo celotno opremo dveh bendov in ozvočenje iz kombija pa na plac via versa.....it kills us.....

Se s to glasbo ne da služiti?

Mogoče nekoč, če bomo vztrajal - ne vem. Mi igramo to musko zato, k nam je res dobra, ker nam res dogaja - vedl smo kaj nas čaka, že takoj, k smo se v to spustil.

Prej si omenjal prvi album.

Ja, decembra smo na Jesenicah postavili en studio samo za ta projekt. Od takrat pa do marca smo posneli bobne, bas in vse ritem kitare. Potem se je malo ustavilo - sem imel probleme z računalnikom. Začela se je tudi turneja.... trenutno snemamo akustične kitare. Posneti moramo še solaže in pa vokal, potem pa miksanje, mastering.....tiskanje albuma.....verjetno plošča

ne bo nared pred koncem leta....

praviš, da imate svoj studio...

Z bobnarjem sva študenta na Sae - audio smer. Najbolj na svetu naju zanima snemanje muzke. V zadnjih 3 letih smo veliko investirali v studio.

za konec...

ne vem, ker še nimamo pejda (k se nam ga ne da zrihtat) - check us out at myspace

<http://www.myspace.com/negligence> - tam se da slišat naš zadnji posnetek, pred plato. have a good time!

Deisy & Deisy jr.

Jesenice 18.4.2006

posebitev

subjekt

S teklo mi bo oranžno mežikalo, ko se bom ozrl. Odsev utripajočih luči smetarskega tovornjaka bo v kratkih sunkih razsvetljeval zavetišče. Še bolj se bom zavlekel v kot. Zakril se bom s kosom počrnjenega blaga. Imel bom mokre sanje molja o kašmirju. Pogled bom pustil odstrt. Opazoval jih bom pri odstranjevanju mestne umazanije. Kako bodo vsem pred nosom umikali odslužene dele kolesja Druščine. Ne bodo se zavedali, da bom poznal njihovo pravo poslanstvo. Tiho bodo vladali iz sence. Prisotni bodo povsod. A jaz bom vedel. Vedel bom! Zaradi tega me bodo vzvišeno gledali. Mislili bodo, da se bodo maščevali z mojim propadom. Plačal bom za znanje o njih, toda ne bo mi žal. Ha! Seveda me bodo kdaj pa kdaj preteče ošinili, vendar bom lahko poniknil, ko bom želel. Mimoidoča me bo skoraj pohodila. Okusno izbrana bluza, črn kostim z dokaj kratkim krilom, pripadajoče mrežaste nogavice, povrhu usnjeni škornji, zadovoljna sužnja. Nezavedno bo del ogromnega aparata. Na takih bo stal. Večinoma bodo živeli pravilno. Manjši prekrški bodo itak statistično izzveneli. Vsrknili bodo vsiljene potrebe. Nad krivicami bodo zgroženi. Zato bodo včasih klatežu dali drobiž.

objekt

V čepico poleg njega vržem, kar mi je ostalo denarja od kave. Vesna je rekla, da se je nekoč pogovarjala s tem klošarjem. Bajje je shizofrenik. Bo že vedela, saj je iz stroke. Nekaj z drugimi asociacijami v zvezi. Joj, kako sem že lačna. Prav danes se je sestanek zavlekel, ko sem bila z Dragom zmenjena za kosilo. Še njegovo darilo imam v torbi. Dobro, da vedno jasno izrazi svoje želje. Konec tedna bomo imeli zabavo, jaz pa še vedno nisem naročila torte.

Telefon mi s piskom nakaže, da sem prejela sporočilo. Brskam po torbici, ki mi visi z desne rame. Slep tipanje ne obrodi sadov. Snamem jo. V hoji iščem med vso šaro. S smetarjem se zaletiva. No pa bo kostim za v čistilnico. Naderem ga naj malo pazi. Butelj. Na srečo imam rezervno obleko ravno zlikano. Nekaj se zadira nazaj. Ozmerjam ga in hkrati odidem. Nima se smisla prepirati z idioti, ker se s tem spustiš na njihovo raven, kjer zmagajo, saj imajo tam več izkušenj.

jekt

Obregnili se je obme. Pa ravno zadnjega smo nalagali. Skoraj bi morali pohopsati še njo. Srečo ima, da jo je podzvestno pranje že povsem izoblikovalo. Kariera, prijateljice, hujšanje, kvazipomemben dan tu in tam ... Če želimo popreprostiti množico, jim moramo vsiliti preproste probleme. Kdo bo razmišljal o logičnosti politične ureditve, ko je obremenjen s svojo podobo v očeh drugih? Narekujemo ritem. S sladkorčki ali bičem. Kljub temu javno razkazovanje biča ni koristno. Samo čredo bi splašili. Bolje da ustvarjamo serijske morilce in teroriste. Naj nanje projicirajo strahove.

Ko smo prispeli v prostore, sem bil že precej zaspan. Skočil sem pod tuš z ostalimi. Seveda smo imeli še zaključni očit dneva in razpored za naslednje jutro. Potem smo se infiltrirali nazaj med smrtnike. Vsak k svojemu trenutnemu partnerju. Dvojice smo ves čas menjali, da ne bi morebitni diverzanti imeli možnosti spoznati slabosti posameznika in jih izkoristiti. Sčasoma bo tudi poslednjemu odklenalo. Uboge pare, podvržene individualnemu razmišljanju. Skupnost preživi. Skupnost zatre skupnost.

Gašper

inter.

Zdi se mi zanimivo, da ljudje kljub individualnosti še vedno pristajamo na modele. In me razjezi, kadar nam to padanje potegne veke pošteno čez oči, da sploh ne moremo več prepoznati svoje zmote. Pred kakima dvema letoma sem imela 85 kg. Bila sem debela. Ne okrogla, ne močnejša. Debela. Tega se ne sramujem, ne skrivam, ne obžalujem. Pravzaprav sem se iz svoje postave ogromno naučila. Najprej sem se naučila, da je napačna. Potem sem se naučila, da je nezdrava. Pa da sem lena. Da nisem dovolj aktivna, da sem požrešna, da nimam nobene meje, da sem neprivlačna, da se moram sramovat svojega telesa in ga skrivat, da je moda za močnejše tista moda, ki ni moderna, izgledaš pa v takih oblačilih cca. 2 kg lažji. Zanimivo; če je napačna, kako pa to, da sem pravzaprav funkcionirala, kako lena, ko pa sem imela malo morje interesnih dejavnosti, šolo ..., spala sem pa kake tri ure na dan. Kako požrešna, ko pa sem uživala samo en večji obrok na dan, pa dva manjša. Kako nezdrava, ko pa je moja prehrana sestavljena iz sadja, zelenjave, stročnic, semen ..., ne jem mastne hrane, ne uporabljam sladkorja, paštet, salam in podobnega že leta.

moda za močnejše

Potem pa sem se iz svoje postave naučila, da je moja, da ni z njo nič narobe, da je zame najlepša, da si zasluži biti ljubkovana in da nikakor ni nagražna. Naučila sem se, da jaz ni samo moja duša (za katero sem v preteklosti upala, da je res dobra, ker kaj drugega pa lahko ponudim), da je jaz tudi moje telo. Da ljubiti in sprejemati sebe pomeni tudi sprejemati svoje telo. Zanimivo, v trenutku, ko sem svoje telo sprejela, ko sem ga vzljubila, ko sem se počutila privlačna, so to doželi tudi drugi ljudje. Kar naenkrat poplava komplimentov, nespodobna povabila, listki s telefonskimi številkami ... Kako, zakaj? Saj sem še vedno ista, razmišljam podobno, obnašam se sicer samozavestneje, pa vseeno podobno, imam ista prepričanja, zanimanja, želje ... Zakaj sem kar naenkrat postala omembe vredna? Zidu nisem več potrebovala, zato je izginil.

Predsodki. Najhujši so tisti, ki so tako vsajeni v našo podzavest, da pravzaprav ne razločimo več med zdravo pametjo in "kmečko logiko". Misel, da sem neprivlačna in vse zgoraj naštetu, da nisem vredna, da moram prikrivat svojo postavo ... Groza, kako naj potem samozavestno stopam po svetu? Kako naj se odpravim plavat (resnično zdrava in kalorije kureča telovadba), ko pa se v kopalkah ne skrije niti en

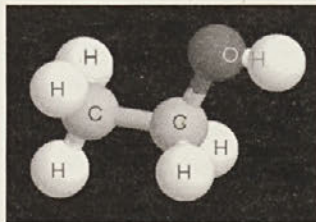
po ptičih še rastline?

v betnjah pri jesenicah so odkrili primer okužbe z novim virusom C2H5OH. Zaenkrat še ni razlogov za preplah.

Po pričevanjih očitcev naj bi se štiridesetletni S. P. okoli druge ure zjutraj onesvestil v lokalnem gostišču. Ker si je pri padcu poškodoval glavo, so poklicali reševalce, ki so ga oskrbeli. Noč je prebil v bolnišnici na opazovanju. Tam so opravili nekaj standardiziranih testov in odkrili prisotnost C2H5OH v krvi. Nadaljnje raziskave so pokazale, da je virus najverjetneje preskočil iz rastline na človeka, kar je do sedaj edinstven primer v sodobni medicini.

Naslednji dan so postavili karanteno v Betnjah in nemudoma pregledali vse prebivalce. Odkrili so še tri primere okužbe, vendar se je izkazalo, da so vsi trije prejšnji večer delali družbo S. P.-ju. Po

trenutno znanih podatkih se C2H5OH ne širi s človeka na človeka, tako da so po enem tednu vrnili Betnje v staro stanje, okužene pa prepustili strogemu nadzoru strokovnjakov. Vsi štirje so že po nekaj dneh okrevali in upajo, da se bodo lahko kmalu vrnili domov.

kaj dneh okrevali in upajo, da se bodo lahko kmalu vrnili domov.

Kot je mnogim verjetno znano, so že preskoki virusov med živalskimi vrstami izjemno redki. Biologi se strinjajo, da gre v tem primeru za evolucijski fenomen. Ugotovili so, da naj bi

virus v človeku nevarno obliko mutiral ob fermentaciji plodov potencialnih prenašalcev virusa. Zaenkrat so vzeli pod drobnogled vse rastline, katerih produkte je S. P. s prijatelji pil tisti večer. Mednje so uvrstili vinsko trto, hmelj, slive, borovnice in krompir.

G. Perkot

odvečen gram? Kako naj se sprejemam in imam do sebe pošten, pozitiven odnos. Kako naj sebi (kaj šele komu drugemu) priznam, da mi je nekdo všeč, ko pa me je strah, da bo ta oseba bruhnila v smeh in potem bruhala od gnusa? In vse to zato, ker so me naučili, da nisem enako lepa kot moje prijateljice z manjšo zadnjo platjo in manj krivimi zobmi. Naučila sem se, da imajo ljudje, ki ustrezajo modelu več možnosti, da so boljši, privlačnejši, zanimivejši.

Moda za močnejše. Je diskriminatorna in narejena zato, da se "modeli" počutijo boljše v svojem malem zaplankanem svetu. Ker mene moja rit v bistvu ni motila, ni me omejevala pri stvarih, ki jih rada počnem, ni mi bila v napoto ... samo prevelika je bila. Zakaj, ne vem, tako so mi povedali. Ampak verjemite mi na besedo, svojemu namenu je služila prav tako dobro kot polovico manjša in dvakrat večja. Zakaj hudiča bi jo želela skriti v "posebej za mojo postavo oblikovano" krilo, neopazne, najraje črne barve in čeznjo spustiti še jopico, da je slučajno ne bi kdo videl. Ker je napačna. Ker se gnusi vsem, ki vsak večer z muko za eno uro zavijejo v fitness, da bi bili skladni. Zdravi? Lepi?

Zanimivo je, da so me ljudje velikokrat po pravljali, če sem rekla, da sem debela. "Ah, saj nisi! Mogoče okrogla, malo močnejša, ampak debela pa res nisi!" Zakaj pa ne bi bobu rekli bob?!? Je biti debel tako slabo? Tako narobe? Tako grozno, da se moram tega sramovati in me je treba tolažiti? Zakaj pa lahko nekomu brez težav rečemo, da je suh? Zakaj je to družbeno bolj sprejemljivo? Klub temu, da je tudi suhost lahko posledica nepravilne, nezdrave prehrane, da suhost ne pomeni, da živiš zdravo in aktivno, da suha postava ni nujno skladna in estetsko sprejemljiva, je dovoljeno nekomu reči, da je suh, nevljudno, celo nesramno pa, da se je zredil. Ali pa da je debel. Veste, da v nekaterih trgovinah številke od 40 (!!!) navzgor smatrajo za manjvredno robo? Se zavedate, da je nekomu, ki ima 90 kg v poletnem času tudi vroče in zato ne vidi razloga, da bi se čimbolj zaval oz. skril v obleko. Ste že kdaj ujeli tolažilno - pokroviteljski pogled shirane prodajalke, ki je 90 procentov svojih obrokov izbruhalo, ker vam ne želi biti podobna, vi pa ste jo pravkar prosili za večjo številko hlače? Kolikokrat so vam povedali, da nekaj ne redi, ko so na kakem obisku pred vas kaj postavili? Kadar so ljudje slišali, da ne jem mesa, so

me večkrat poučili, da meso ne redi. Se vam zdi smiselno, da bi zjutraj pol ure tekla, čeprav me to ne osrečuje, samo zato, da bom podobna modelu?

Zakaj se torej iz revij in televizij ne smeji tudi debele osebe? No, saj se, če je zaplet komičen ali pa če so podpisane s "prej". Po možnosti so zlobne, zoprne in skoraj nikoli "kul".

Zato, ker takih revij ne bi kupovali, ker pralni prašek, ki ga reklamira "bolj okrogla oseba" ne opere tako belo in ker zobna pasta varuje samo tiste zobe, ki so popolni: beli in ravni.

Veki na obeh. Da smo lahko boljši, da lahko pripadamo, da lahko kažemo s prstom, da se lahko primerjamo, da lahko živimo sami s seboj. "Če bi imela tako rit bi vsak dan tekla!" "Raje stradaj, kot da bi tako izgledala!" "Kako se je pa ta oblekla?!? Kratka majčka na tako postavo?!?" Prišla, slišala, jokala. Pred nekaj stoletji bi bila pa model jaz.

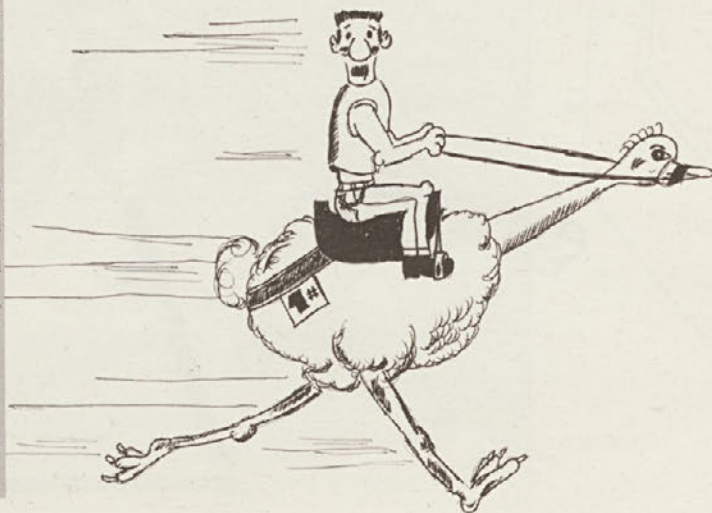
Neja

trdi "tič" še ne pomeni ptičje gripe

In tako smo Štajerci postali, takoj za "Lipo našo" in Belo Turčijo", eno glavnih ptičjegripnih središč. Trenutno se je nevarno pisati Petelin, Vrana, Čuk ali Kos, saj ti grozi evtanazija po hitrem postopku. Ker pa stari nauk pravi: "bolje prečeti nego lečiti, se nas večina tukaj živečih domorodcev tega tudi drži - če je le možno. Najboljše se obnesejo stara preventivna zdravila: šnopček takoj na tešče (lahko tudi več), šnopček pri kavici ali čaju ali pa namestu njiju, potem ni odveč še eden po malici, po kosilu služi tudi kot digestiv, pred spanjem pa za miren sen. Če zaužijemo osnovno dozo pridemo do dobrednega pomena kratice H5 N1: Hitro pet namesto enega.

Pa srečno Gorenjci!
Štajersko dopisništvo

KOŠ

Maruša

križanka

čestitamo !!!

1. JV del evrope
2. moško ime
3. lj. prodajna galerija
4. del binarnega sistema
5. drevo iz družine mimoz
6. premer cevi pri orožju
7. Benno Elkan
8. antično računalo
9. mesto na Finskem
10. zahodna celina
11. Odissejeva žena
12. Matej Parlov
13. država na arabskem polotoku
14. zlitina železa in drugih elementov
15. lepa ženska
16. ime več angleških časopisov
17. Christopher Isherwood
18. Rajko Nahtigal
19. žensko ime
20. grški bog vetra
21. manjša vzpetina
22. pripadniki s. am. prerijskih indijancev
23. nenapovedano darilo
24. poziv
25. skandinavski drobiž
26. Ludolfovo število
27. Ana Roje
28. koristna rastlina
29. srebrova ruda
30. reka v vzhodni Angliji
31. Davorin Jenko
32. največja reka v Siriji
33. indijanski šotor
34. polemičen ali sramofilen spis
35. volovska antilopa
36. grški bog vojne
37. človeku podobna žival
38. jeseniški hokejist Razingher
39. življenjska tekočina
40. domače pernate živali
41. ... se pretaka po žilah
42. okras na glavah antičnih stebrov

Brca

finančno podporo časopisu Brca lahko
nakažete na TRR: 05100 - 8011917703;
pripis za Brco

TELE SAT okno v svet

- konkurenčne cene za vse telefonske klice.
- dve telefonski številki, spletni pregled opravljenih klicev
- enostavna uporaba /obdržite telefonski aparat
- na aparatu se izpisujejo številke sogovornikov
- obstoječo telefonsko številko lahko obdržite - prenesete na novega operaterja

Vse to in še kaj omogoča IP telefonija preko širokopasovne internetne povezave odslej tudi na kabelskem razvodu, kjer sprejemate televizijske in radijske programe, se povezujete v internet, sedaj pa se lahko še povezujete v vsa svetovna telefonska omrežja po ugodnih cenah: Cene impulzov pri klicu v omrežja drugih operaterjev:

Telekom Slovenije	4,50 SIT	Avstrija	69,00 SIT
SiOL	16,00 SIT	BiH	69,00 SIT
Mobitel	59,00 SIT	Hrvaška	65,00 SIT
Volja mobil	59,00 SIT	Italija	69,00 SIT
SiMOBIL	65,00 SIT	Madžarska	69,00 SIT
Voljanet	brezplačno	Nemčija	69,00 SIT
		Srbija in Črna gora	69,00 SIT

Specialne službe: center za obveščanje, policija brezplačno.

NOVO JeseniceNet - TELEFON

Prijave in informacije na naslovu:

Telesat, d.o.o., Jesenice, Cesta talcev 20, 4270 Jesenice,

telefon: 04/5865-250, fax: 04/5865-252, e-pošta: info@telesat.si, www.telesat.si